

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
KVINNAN OCH HEMMET.

Stockholm, Gernandts Bekt.-Aktieb.

N:r 12 (170)

Fredagen den 20 mars 1891.

4:de årg.

<p>Prenumerationspris pr år: Idun med Modetidning och kolorerade planscher kr. 8:— Idun m. Modet. utan kol. pl. • 6: 50 Idun ensam..... • 4:—</p>	<p>Byrå: Hamngatan 16, 2½ tr. (midt för Kungsträdgården.) Prenumer. sker i landsorten & postanstalt, i Stockholm hos redaktion.</p>	<p>Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas & byrå kl. 10—11. Allm. Telef. 61 47.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Lösnummerpris: 15 öre. (vid kompletteringar).</p>	<p>Annonspris: 35 öre pr nonpareillerad. För »Platssökande» och »Lediga platser» 25 öre för hvarje påbörjad total stafv. Utländska annonser 70 öre pr nonp.-rad.</p>
--	--	---	--	---

Jenny Lind-Goldschmidt.

Vänliga läsarinor! Att vi just i dag velat med eder stanna vid minnet af detta ryktbara, kära svenska namn, har sin egen förklaring. Aldrigglömdt, skall det dock särskildt inom de närmaste dagarne föras på tal öfver snart sagdt hela den bildade världen. Då utsändas nämligen samtidigt i de skilda länderna på de svenska, engelska, franska och tyska språken olika upplagor af det väldiga minnesverk öfver den frejdade kvinnan, som, sedan länge bebådadt, ej minst i hennes fädernesland motsetts med stor spänning. Denna minnesteckning är utarbetad enligt dokument, bref, dagböcker m. m., som samlats af hennes efterlevande make, professor Otto Goldschmidt i London, och har det ansenliga omfånget af — i den svenska upplagan — ej mindre än ett halft hundradetal tryckark.

När redan för öfver ett år sedan det intressanta verket bebådades, vände vi oss genast till professor Goldschmidt för att om möjligt sättas i tillfälle att göra vår läskrets af svenska kvin-

nor före alla andra delaktig af någon del ur denna svenska systers historia. Genom professor Goldschmidts välvilja och de svenska förläggarnes, P. A. Norstedt & Söner, tillmötesgående äro vi i dag i tillfälle att ur det snarast väntade arbetet meddela ett synnerligen intressant utdrag, behandlande Jenny Linds karaktär. På samma gång meddela vi i reproduction tvänne af de ypperliga porträtt, som komma att pryda boken. Originalen till bilden & den första sidan är måladt af tysken Magnus och finnes i nationalgalleriet i Berlin. Ungdomsporträttet är taget från en originalmålning bland den bortgångnas egen kvarlätenhet och framställer henne vid aderton års ålder. Det är det tidigaste minne vi hafva om hennes utseende.

Och här nedan följer nu utdraget ur det engelska verket.

* * *

Det finns konstnärer, hos hvilka konsten är så förherrsokande, att den liksom en enväldsmakt

Var icke ett i dag, i går,
Och något annat om ett år.

Det, som du är, var fullt och helt
Och icke styckevis och delat.

HENRIK JBSÉN.

gör sig till medelpunkten för alla deras sträfvan och egenskaper. Människan går upp i sitt hufvudsakliga intresse. Endast häri finner hon tillfälle att gifva fritt lopp åt sin personlighet. Häri betygar hon sin begåfnings art; hon ådagalägger, att något finns inom henne, som är i ovanlig grad utmärkt; men utanför dess gränser, på alla andra lifvets och karaktärens områden framträder hon lika vanlig och lika litet märkvärdig som hvar och en af oss. Hennes konstnärsande flödar icke öfver och ger flykt åt hennes öfriga känslor och själsgefvor; den stannar inom sig själf och tyckes äfven beröfva alla rivaliserande tillflöden deras ursprunglighet, så att man vore färdig att anse en sådan person alldaglig och inskränkt, om man icke såge honom alldeles förändrad under utöfningen af sin egendomliga talang. En sådan typ är möjlig; och emedan den existerar, äro människor så ifriga med att bekräfta den till ordspråk öfvergångna missräkning de erfarit, då de i sällskapslifvet träffat någon, som eljes genom sin begåfnings gifvit lyftning åt deras lif. I afseende på lifvets verkliga angelägenheter, som äro gemensamma för alla, ådagalägger icke denne ärorike hjälte, denne skald, denne musiker, af hvars lof världen genljuder, någon synnerlig förmåga, någon särskild färdighet, utan visar sig i omdöme och insikt till och med underlägsen mången, som sätter sin stolthet i att icke hysa något anspråk på att vara ett snille. I synnerhet på området för den utöfvande konsten, som medför sällsamma undantagsförhållanden, kunna vi vänta att råka på sådana öfverraskningar som den nämnda.

Så mycket mer anmärkningsvärdt är det då, att, hvad Jenny Lind beträffar, öfverraskningen är en helt annan. Det är en allmän och samstämmad mening hos alla, som minnas hennes inflytande, att hvad de erforo var uttrycket af ett skaplyne, hvars egendomlighet genomträngde hvarje del af hennes varelse, så att hennes enastående sångkonst föreföll blott som en tillfällig illustration till den originalitet, som tryckte sin prägel på hela hennes personlighet. Äfven de, som djupast kände hennes sång, kände alltid, då hon sjöng, att här var mera än sång, medan de, hvilkas brist på musikalisk uppfattning gjorde dem otillgängliga för denna hennes särskilda talang, erforo lika mycket som andra hela trollkraften af hennes personlighet.

»När allt kommer omkring, skulle jag hellre vilja höra Jenny tala än sjunga, så beundransvärdt än detta är,» skrifver Mrs Stanley, biskopen af Norwich hustru, till sin syster Mrs Augustus Hare i september 1847 efter en hänförd skildring af, hur hon kunde sjunga. Detta är i sanning en högst slående anmärkning, som icke kan med nog eftertryck upprepas, emedan den kläder i ord det obeskripliga intryck, som denna stora konstnär lemnade efter sig i minnet och hjärtat hos dem, hvilka stodo henne närmast. »Jag skulle hellre vilja höra henne tala än sjunga!»

Längre fram på hennes bana möta vi åter samma instinktiva intryck, hvilket visar, att detta var från början till slut det mest be-tecknande draget i hennes karaktär. Vi anföra några uttryck ur anteckningar, gjorda

af Mr Parker Willis vid tiden för hennes amerikanska turné i november 1850. Dessa anteckningar uttala sig på ett särdeles lyckligt och lifligt sätt om den särskilda punkten, vid hvilken vi här fästa oss. De förtälja, huru författaren, förtrollad genom den magiska inflytelsen af hennes sång, vinner förmånen af ett samtal med henne, och verkan är just den, som innebäres i Mrs Stanleys lyckligt funna uttryck. Han kan icke motstå det intrycket, att hon kunde ha skrifvit åtminstone lika briljant, som hon sjöng, och att det i alla händelser varit blott omständigheterna, som fäst henne vid hvad han tillåter sig kalla »hennes mindre mästerskap». Det förekommer honom, som om hon vore »en skaldinna», hvilken sången »hindrat och vilsefört». Han anmärker särskildt såsom förklaringen till hennes skaplyne »hennes ovanligt snabba och fulländade förmåga af koncentrerings». »Det må ha varit hvad ämne som helst, så riktade hon genast sin själs »solglas» mot det samma. Det tilldragande hos henne kommer icke uteslutande från hennes röst och från ett välvilligt hjärta. Då själen förnimmer hennes annalkande, igenkänner den likasom fjäten af en högrest ande, helgjuten och harmonisk i sina proportioner. Vi skola nog få beundra utsöktare gifvor hos henne än hennes röst.»

Det skulle vara svårt att finna ett bättre och fullare uttryck än detta för den mening vi vilja uttala — den mening, den känsla, att Jenny Lind icke var mindre, utan mera än sin konst. Hvad man såg och fann hos henne var icke, att en människa af vanlig materia lyfts af den konstnärliga inspirationen upp i obeskripliga rymder och omgjutits af någon plötslig och sällsam förklarings gloria, som höjde den mänskliga anden öfver sig själf. Nej, snarare kände man, att man här hade framför sig en karaktär af högsta värde, af enastående förträfflighet, hvilken lyckats finna sin väg ned till världens skådeplats genom det särskilda medel, som sången erbjöd. Musiken gaf den dess bästa tillfälle att uppenbara sig för människor; men själf stod den höjd öfver konsten, hvilken den begagnade såsom sitt bästa meddelelsesätt. Här af styrkan i det ideella intresse, hvarmed hennes sång helsades. Man tyckte sig icke så mycket lyssna till en röst som fatta i sikte genom den dörr, hvilken musiken öppnade, en hög och ren själ, som på sången sväfvade ned från något aflägsset, obefläckadt hem för renhet och glädje. Det var denna själ, som man helsade med sådan häpnad, sådan värme; det var känslan af dess närvaro, som alltid fyllde åhörarnes ögon med tårar. Det var Jenny Lind själf, som med sin underbara begåfnings afslöjade för dem de lifvets höjder, hvilka det ännu stod människor öppet att uppnå.

Och emedan det så var, vilja vi dröja företrädesvis vid det inflytande hon utöfvade i *umgängeslifvet*, hvarhelst hon framträdde. Den åtskillnad, hvilken vi försökt uppdraga emellan de två konstnärstyperna, skall göra det klart, hvarför det med afseende på henne är omöjligt att skilja hennes framgång såsom konstnär från hennes inflytande såsom kvinna,

såsom personlig karaktär på alla, med hvilka hon kom i beröring.

Hvarhelst hon befinner sig i Europas städer, så bor hon alltid hos någon person med synnerligt, till och med europeiskt anseende. Män i en sådan hög ställning synas alltid förtroligt umgås med henne; hon har sitt hem hos dem. Och äfven i hennes födelsestad Stockholm, där hennes lefnadsomständigheter kunde förmodas i viss mån stå henne i vägen, och där det nödvändigtvis var så mycket i hennes uppfostran, som skulle göra det svårt för henne att nedbryta umgängeslifvets skrankor, blir hon märkligt nog, innan hon tillryggalagt flickåldern, upptagen icke blott i de cirklar, där börd och samhällsställning anses vara af väsentlig vikt, utan, hvad mera är, i dessa höga literära kretsars förtroliga umgänge, där ingenting annat än själsanlagen tagas med i räkningen.

Det var just genom den upphöjda känslan af sin konstnärliga mission, som hon i umgängeslifvet intog sin plats. Likasom i Stockholm, så var det öfverallt denna ideella känsla af ansvar, som gaf henne betydelse i sällskapskretsarna och förde henne med bibehållet själslugn genom dessa yttre förhållanden. »Hvar morgon, då hon steg upp, sade hon mig», skrifver Mrs Stanley, »att hon kände, att hennes röst var en gifva från Gud, och att just denna dag måhända skulle bli den sista för henne att begagna den». Och Arthur Stanley återupprepar det, liksom om det var detta, som gaf henne ett så tju-sande intresse. Det var detta, som skänkte henne det uttryck af själfständighet, af oberoende, som är så väsentligt för en konstnär, om han skall bevara sin moraliska värdighet inför en »societet», som är alltför benägen att smickra sig med, att den visar en ynnest mot dem, den välvilligt tager emot, och som uppmuntras i att smickra sig själf, ifall konstnären är på ett alltför påfallande sätt tack-sam för uppmärksamheten. Ingen kunde se Jenny Lind ett par minuter och misstänka henne för att vara mottaglig för sådant smicker. Hon rörde sig »lik en uppenbarelse», lik en »som har en mission», som känner det allvarliga ansvar, som henne ålagts. Detta är hennes skaplyne i sällskapslifvet, däri ligger hennes betydelse, det tju-sande hos henne, och detta gjorde det för henne alldeles omöjligt att visa minsta skynt af öfverdrifvet undseende för den yttre ställningen. Ingen enda kunde misstaga sig om detta fria oberoende, detta moraliska stödjande på sig själf. Ja, en kritik af hennes egenskaper i förevarande hänseende skulle kunna vända sig mot ett fel alldeles motsatt det, hvarom vi här gifvit en vink. Det skulle kunna sägas, att denna ideella tillbakadragenhet gaf ett visst tycke af öfverlägsenhet åt hennes sätt i det offentliga framträdandet och då hon var tillsammans med dem, som icke voro hennes förtrogna. Det låg i hennes blick ett »håll er på afstånd», en granskande skärskådan af hvarje nykommen, hvilket under senare år gjorde mången presentation för henne till ett ögonblick af högsta ångslan för dem, som kanske hade drömt om denna lycka under många dagar förut, men hvilka nu, då ögonblicket var

kommet och hon betraktade dem med en kall, förnäm blick, blott kunde bedja, att jorden skulle öppna sig och uppsluka dem, innan saken utvecklade sig vidare. Det var en riktig skärseld, och säkert är, att ingen världslig rang eller ställning kunde på minsta sätt bidra till att minska dess allvar.

Å andra sidan gjorde denna ideella hållning af »att hafva sig ålagd en mission», att »societeten» förekom henne högst motbjudande. Hon kunde aldrig på minsta sätt fråga efter den såsom sådan; hon hatade dess tomma förströelser, dess futtiga sätt att umgås på, dess tröttnande vanor; den hade ingenting tilldragande för henne. Hon älskade »förtrogna vänner». Och då »societeten» mottog henne, kände den därför aldrig, att den bevisade henne någon stor vänlighet, eller att hon var synnerligt angelägen om dess ynnestbevis. Snarare kände den, att hos henne fanns något, som gjorde alla utmärkelser i sällskapslivet till rena obetydligheter. Ty den måttstock för bedömandet, hvilken genom hennes närvaro trädde fram i första ledet, var icke det vanliga umgängeslivets, utan moralens och idealitetens. Det var omöjligt att föra ett samtal med henne, utan att bli varse detta, och ur synpunkten af denna måttstock var det hon, som bevisade ära, icke societeten, som förlänade den. »Det finns ingen», skrifver Mrs Stanley år 1847, »som icke känner, att det var en ära för biskopen att hafva gifvit henne skydd i detta hus.»

Med ett sådant sinnelag af moralisk själfständighet öfvergick hon från sina molnhöljda barndomsstrider till det fulla solljuset af sina framgångar i ostörd frid, utan en skugga af betydande medvetande, utan att en fläkt af världssinne någonsin krusat hennes själs spegel. Hon bibehöll till och med utan hvarje ansträngning all sin inneboende och medfödda enkelhet, sin friskhet, sin oförsagda uppriktighet. Aldrig ett ögonblick gaf hon efter i sin fordran, att människors värde helt och ytterst må uppskattas efter deras moraliska beskaffenhet. Aldrig ett ögonblick kunde det konventionella lifvets töcken fördunkla hennes blick eller förvilla hennes uppfattning. Hon hade en sats vikter, och blott en. Hon tycktes icke heller någonsin känt sig frestad att utbyta dem. Af den plötsligt framstörtande vågen af en öfverväldigande framgång ryckt upp ur obemärkthet till ett vänskapligt umgänge med prinsar och konungar, bevarade denna flicka i oskyldig jungfrulighet ett samvete så troget och rent som guld. Intet falskt sken förvillade henne, ingen världslig glans kunde någonsin missleda henne. Fel af annat slag kunde läggas henne till last. Hon kunde vara förhastad och ibland hård i sina omdömen. Hon missförstod människor lätt. Hon leddes af häftiga impulser och lika häftiga omslag, hvilka voro egnade att hos dem, som föga kände henne, väcka föreställningen om en nyckfull oberäknelighet i hennes karaktär. Hon kunde göra små förseelser till stora synder. En viss ideell högragenhet fanns hos henne, en viss misstänksamhet rörande de bevekelsegrunder, af hvilka hennes egen bittra erfarenhet lärt henne att människor allt för ofta bestämmas i sina handlingar. Allt detta bör icke fördöljas. Men en sak var det alldeles omöjligt, till och med för en fiende, att tänka sig; att Jenny Lind någonsin nedlät sig att förändra de fasta normer, efter hvilka hon bedömde allt mänskligt värde, hos den höge eller låge, den rike eller fattige.

Hon kunde ej någonsin i egentlig mening

kallas en »mästare i konversation». Hennes tal var icke sammanhängande nog för att få en sådan karaktär. Hennes bristfälliga literära och vetenskapliga uppfostran förhindrade det. Hon talade såsom en konstnär, icke så som en kåsör. Hon lät undfalla sig en slående tanke, en skarp anmärkning; hon framkastade helt plötsligt ett briljant uttryck; hon satte åhörarne in i en hel situation genom en åtbörd, en hänsyftning, men hon fullföljde icke ett ämne eller ett bevis, hon förde icke en tankegång vidare eller bidrog icke att leda konversationens tråd till en konsekvent slutföljd. Detta var icke hennes sak. Hon kunde vara dramatisk, abrupt, inträngande, men hon kunde icke foga sig efter gången af ett allmänt meningsutbyte, förande det framåt i en logisk tankekedja, enligt det sokratiske idealet för ett samtal.

Och här måste vi, då vi tala om det intryck hon gjorde i sällskapslivet, äfven vidröra hennes yttre utseende. Dock, hur gagnlöst synes icke detta vara! Inga ord kunna väljas, som icke skola göra ett skeft eller öfverdrifvet intryck på dem, hvilka aldrig sett henne; och för dem, som sett och känt henne, behövas inga ord. Hennes drag voro kraftiga och hvardagliga, mycket rörliga och uttrycksfulla, i synnerhet kring näsan och munnen; och det var denna uttrycksfulla rörlighet, som gjorde, att de kunde på ett så sällsamt och förtjusande sätt byta om uttryck, då de från hvila öfvergingo till verksamhet. I början var, skulle man säga, utseendet alldagligt, men sedermera kunde det i ovanlig grad uttrycka flickålderns intagande enkelhet och friskhet. Det var fullt af lif, och däri ingick dessutom alltid det egendömliga behaget i hennes hållning och rörelser. Det var ett utseende, som det var en fröjd att uppmärksamt betrakta. Det kunde uttrycka allting med en så påtaglig åskådlighet, att den kom en att skratta af oblandad glädje. Det kunde flöda öfver af munterhet; det visade en oemotståndlig skalkaktighet, då hon var road; det var mäktigt af ett nästan skräckinlagande allvar, och det kunde, då hon var mistrogen och på sin vakt, bli alldeles förstenande. Ett verkligt genomskinligt ansiktsuttryck, i hvilket hvarje sinnesrörelse framträdde med naturnödvändighetens omedelbarhet. Det var hennes själs ständigt skiftande spegel och väckte därför intresse; ett talande utseende, hvilket kunde intaga genom sin öfverflödande liflighet, tills det blef en fröjd att

iakttaga och minnas det för dess egen skull, och detta ljus inifrån, i förening med de lätta, spänstiga rörelserna i hela hennes gestalt, gaf åt henne både på och utom scenen, då hon var lifvad, detta verkliga behag, denna personliga tjuvningskraft, som i allmänhet står skönheten nära.

Hon själf var fast öfvertygad om sitt utseendes alldaglighet. Mr Parker Willis anmärker, att hon var fullkomligt likgiltig för de fotografier, som togos af henne, och tillät »med obekymrad beredvillighet målare och daguerrotypister att göra af henne hvad de ville.» Måhända är det denna likgiltighet, som gör det så rörande att få en liten vink om, att hon ändå fann ett okonstladt nöje i, att man sade en artighet om hennes utseende. Det var vid ett tillfälle, då hon i ett sällskap i Stockholm uppträdde i en tableau-vivant såsom Carlo Dolces S:ta Cecilia. Det yttrades då, att hon hade en utomordentlig likhet med porträttet. Hon fann en särskild glädje i denna personliga likhet med S:ta Cecilia, och efter hennes död fann man i hennes enskilda samling af små minnen det sminkkort, som begagnades vid tablån, med hennes egen inskrift bakpå, som angaf, att hon fått det af Fredrika Bremer såsom ett minne af denna afton.

Hon var ungefär en meter och 6 decim. lång, men höll sitt hufvud så rakt och hade så omsorgsfullt öfvat sig i att stå och gå, att hon föreföll mycket längre.

Alla porträtt af henne framhålla den vackra formen på hennes armar och särskildt deras karaktäristiska ställning i hvila, med händerna hopknäppta i skötet. Under sin vistelse i Stockholm bar hon sitt hår i långa lockar på ömse sidor om pannan. Omkring år 1844 synes hon hafva börjat stryka ned håret i vågor långt ned omkring öronen, hvilket blef ett så vanligt och utmärkande kännetecken på hennes utseende, att detta ensamt var nog att göra ett porträtt henne likt. Så snart linierna af hennes hår voro återgifna, visste man åtminstone, hvem det var meningen att afbildas.

De väsentliga dragen i hennes karaktär liksom i hennes ansiktstyp voro i grunden nationella. Hon var upp i dagen en typisk svenska. Hon älskade att utbreda sig öfver de konstnärliga anlagen hos sitt folk, hvilket hon hade att tacka för sitt eget känsliga sinne, sin lifliga och mottagliga inbillningskraft, sitt rörliga temperament. Hon ansåg, att häri lågo alla förutsättningar för att bli konstnär jämte alla därmed följande faror. Och med hänsyn till dessa faror, för hvilka alla sådana begåfvade naturer måste vara blottställda, är det att anmärka, att hon inom denna sin karaktärs nationella grundstomme inneslöt en djup, moralisk stadga, en fond af allvar, som skulle vara sällsynt hos hvilket folk som helst; och med detta hade hon dessutom en hårdnackethet, en envishet, som bland de skandinaviska folken traditionsvis tilläggas finnarne. Och likasom hon egde sitt folks liflighet, så hade hon äfven därifrån ärfvt de häftiga, passionerade känslorna och böjelserna, hvilka i Sverige göra släktskapsbanden så innerliga, samt äfvenledes denna dämpade stämning af melankoli, till hvilken en sådan konstnärs känslighet är så fallen för att öfvergå — en stämning, som tyckes, lik sucken ur en sargad själ, smyga sig fram ur de svenska furuskogarnas mörka inre och sväfva öfver insjöarnas vida vattenspeglar. Sådana uttryck af en djup, mäktig känsla ligga äfven i hennes folks visor, och hon tecknade sin genomsvenska natur, då hon skref om sig själf

»Ni kan icke föreställa er, hur olika jag är, då jag är ensam — så glad och dock så dystert, att tårar upphörligt rulla ned för mina kinder.»

Detta personliga intryck, som vi med matta ord antydt, gjorde, såsom vi nämnt, verkan ej blott på de högre sällskapskretsarna i Stockholm, utan äfven på den literärt bildade societeten, där hon stiftade förtrölig och innerlig bekantskap med några få de bästa.

Där voro Johan Henrik Thomander, Fredrika Bremer, Bernhard von Beskow och Atterbom.

Men två namn måste ännu nämnas, hvilka varit af alldeles särskild betydelse för hennes lifsutveckling.

Först och främst A. F. Lindblad. I hans hus fann hon en tillflykt och ett hem. I hans hustru fann hon den, som kunde vara henne i moders ställe, och inför hvilken hon kunde ge fritt lopp åt sina mest otvungna tankar.

Det kan icke betviflas, att Jenny Linds förtröliga umgänge med Lindblad hade ett ofantligt inflytande på hennes musikaliska utveckling. Härtill bidrog, utom den väsentliga inverkan af hans personlighet, att hon i hans hus hörde all den bästa instrumentalmusik af de stora kompositörer, som då för tiden voro i ropet.

Hon icke blott återbetalade genom det inflytande, hon å sin sida utöfvade, all den omtanke Lindblad egnade henne, utan hon gjorde äfven genom sin sång hans kompositioner ryktbara öfver hela Europa. Och ännu långt sedan, i England, under stunder af ensligt lugn, eller då hon kände sig nedstämd och behöfde uppmuntran, brukade hon sätta sig vid pianot och »gnola» för sig själf dessa Lindblads visor, som gömde inom sig så många minnen — minnen, som varit levande verkligheter under en länge sedan förfluten tid, i det gamla fäderneslandet, då dessa visor, så mättade med ingivelse från hennes hem, först fyllde hennes öron och hon smakade sina unga, opröfvade krafter vårglädje.

Och slutligen måste vi nämna Erik Gustaf Geijer, som i Lindblads hem kom i beröring med Jenny Lind, hvilken han omfattade med det varmaste intresse.

För henne skref han visor, både ord och musik; och det är i en af dessa visor vi möta en erinran både om hans uppskattning af hennes karaktär och äfven om den djupa inverkan, som en sådan mans uppskattning måste hafva på henne, dess föremål. Vi kunna i sanning icke undra på denna verkan, ty visans författare är icke rädd för att hos denna unga oöfvade flicka erkänna tecknen och förebuden till detta oförlikneliga snille, som är himmelens yppersta gåfva, men som dock, emedan den är den yppersta, äfven är en »förödande låga», åt hvilken den hängifna och offerberedda viljan måste öfverlemnas sig såsom ett offer, framburet på ett altare. Den djupt allvarliga betydelsen af sådana tungt vägande ord, ställda till henne af den högsta intellektuella auktoriteten i hennes fädernesland och gifvande henne, den unga operasångerskan från elevskolan, plats bland denna utsökta skara af intelligent heroer, hvilkas lif är som en fackla tänd af himmelns eld, måste hafva förekommit henne som en uppenbarelse; och spåren häraf finnas kvar i en med hennes egen handstil gjord afskrift af dessa verser, som hittades bland hennes papper, och på hvilken hon längst ned skrifvit: »Genom dessa ord slungades jag ut på öppna hafvet». För henne betecknade de den tid-

punkt, då hon kände sig som en offentlig, en historisk personlighet. För henne inneburo de hemligheten af hennes mission, hennes förhoppningar, hennes framtid. Det var, såsom vi tro, på hans ihärdiga yrkande, som hon förmåddes att uppsöka en vidsträcktare verkningsskrets, och af honom lärde hon sig nu, med hvilken anda hon skulle våga försöket. Hon skulle tråda fram i sitt ryktes öppna dag icke för att vinna anseende, icke för att finna nöje, icke för att smaka triumfens glädje, icke för att tillfredsställa sin längtan efter att kunna gifva uttryck åt sig själf, icke för att vinna ära, rikedomar och ro. Nej. Hon skulle omgjorda sig med profetiskt allvar. Hon skulle foga sig efter sin begåfnings hårda kraf; hon skulle förtäras, på samma gång hon strödde kring sig sina gåfvor; de trappsteg, uppför hvilka hon städse borde gå, skulle vara trappstegen till ett altare — och hon var offret. Sådana voro de ord, som följde henne, då hon fann sig »slungad ut på öppna hafvet».

Geijers verser hade nämligen följande lydelse:

O! föll uti ditt varma hjärta
en gnista af den låga blott,
som gifver fröjd, som gifver smärta,
blef snillets gudalön din lott;

Låt uppåt då dess flamma flöda:
den mot sitt ursprung tar sin fart.
Ack! vet, den skall ditt lif föröda!
Men vet, den är af himmelsk art!

En fråga bland de många.

Af Ave.

I nr 6 af Idun för i år har »Landtbo» framställt en fråga bland andra äfven till mig, och ehuru en sådan anvisning, som den frågande begär, naturligtvis omöjlig kan lemnas af någon med förhållandena rent obekant människa, skall jag dock försöka att utreda själfva frågans natur och utlocka dess kärna.

»En kvinna, boende på landet, och som ej kan lemna sitt hem», detta är det enda, som jag vet om den, hvilken begär anvisning till att förvärfva sig en biförtjänst. Här måste ju framställas en mängd motfrågor, t. ex. om personens helse, ålder, arbetsduglighet, lynne, talanger, färdighet, ortens belägenhet o. s. v. innan något arbetsfält anvisades, så vida man ej ville svara rent på höft blott för att säga något.

Denna fråga — liksom en mängd andra af dem, som framställas i Iduns afdelning för »Frågor» — är af så enskild natur, att den och dess motstycken hos många af Iduns läsarinor väckt harm öfver, att vår tidnings läsare få så grundade anledningar till skämt öfver kvinlig obetänksamhet. Hos mig väcka dock alla dylika frågor endast ett djupt vemod öfver den lika allmänna som sorgliga seden att i allt, som rör det enskilda lifvet, först spörja om råd *utåt* i världen i stället för *inåt* i oss själfva.

Denna sorgliga och rent skadliga vana har sin egentliga rot däri, att man vid barnens uppfostran så sällan spörjer efter barnens anlag och gåfvor, utan föser de små, liksom man föser får i fällor, genom skolklasser — ju flere dess bättre — tills de flesta natur-

ligen blifvit så tillplattade och suddiga, att det ej är lätt att se, hvad Gud haft för afsikt med detta eller dessa människobarn.

Kommer så den tid, då lefnadsbana skall väljas, så spörjes sällan inåt hvarken af de unga eller af deras närmaste, dels emedan sådana anlag, hvilka enligt föräldrars och fränders mening ej passa för familjens samhällsställning, *måste* undertryckas i fall de ännu vilja spira fram (just sådana anlag kunna vara mycket segliffvade), dels emedan man så sällan förstår eller vill erkänna, att Gud verkligen har en tanke, en afsikt *med* och en lifsgärning *för* hvarje människa. Utåt, bara utåt spörjes och spejas, som om hvarje arbete skulle tagas som ett rof från medmänniskor.

Hur ofta har jag ej af rent obekanta människor fått frågan: Hvar skall jag få en plats (eller något arbete) för mina flickor? Men ännu aldrig har det hänt mig, att de spörjande tillagt: Hon har lust och anlag för (eller hon kan) det och det; endast hänvisning till skolbetyg anses vara nödig.

I alla sådana fall blir mitt svar alltid en motfråga: Hvilka äro hennes anlag, hvad kan hon? Och det är tragikomiskt att se, hur man då liksom ger sig till att i mörker trefva efter låset till någon hemlig dörr till hjärtedjup, i hvilka man ej förr brytt sig om att blicka ned. Och i de allra flesta fall sker det, att de råd, jag anser mig böra gifva, *icke smaka*, och att de anvisningar, som *skulle smaka*, förbjödes jag af mitt samvete att gifva.

Hur annorlunda däremot är det ej att rådpågå med en människa, som säger: Det och det duger jag till; det är min lust. Hjälp mig till att få en sådan gärning!

Äfven till denna nu i Idun spörjande medmänniska, måste jag ställa motfrågan: Hvilka äro dina anlag, hvad kan du? Men jag vill att hon skall taga denna fråga till allvarlig själfpröfvning, ty ingen annan *än hennes inre människa* kan gifva henne den rätta *finger*visningen i detta *afseende*.

Jag har känt ett människobarn, hvars anlag redan från barndomen blefvo undertryckta, dock lyckligtvis ej af något värre än strängt, oafåtligt kroppsarbete. Hon gifte sig vid ett par och tjugå års ålder och bodde, till en början, på landet. Då, i det lilla tysta hemmet, sticka gamla, kufvade anlag åter upp sina hufvuden; men man hade lärt den unga, att dylikt *ej passade sig för henne*. Och så grep hon det närmast liggande arbetet. Väfstolen blef under ett par år en inkomstkälla, och när beställningar tröto, sydde hon, stickade och virkade diverse nödvändighets- och prydnadsartiklar samt sände dem med »kakgummorna» ut i bygden att försäljas.

Så kommo barnen, och familjen flyttade till en stad, där mannen fått en fast syssla.

Nu var hustrun så van vid en liten biförtjänst, att hon aldrig mera kunde fördraga tanken, att mannen rent ensam skulle försörja familjen. Men här dugde det ej att komma med de gamla sakerna. I staden blef det små prydnadsaker, målade på sidan, perlagraffer för en hattsömmerska; ja, till och med dockor sydde hon under denna tidsperiod.

Barnen — där voro blott ett par eller tre — växte till och skulle hafva undervisning, och den fingo de af modern. Man kunde ju tycka, att detta arbete jämte hushållsbestyrren borde ha varit nog för henne. Men nej, hon hade tid öfrigt, och då ville alltid det

där gamla komma fram, och så lärde hon sig att sy handskar, hvarefter hon genast genast fick arbete af en handskfabrikör.

Denna sömnad kunde hon utföra, medan hon gaf muntlig skolundervisning åt barnen samt afhörde deras läsöfningar, och på detta sätt hade hon en biförtjänst, ända tills barnens stora anlag tvungo föräldrarna att sända dem till ett läroverk.

Men under de år, som modern undervisat sina egna små, hade andra mödrar bedt henne att läsa med ett par mycket obändiga pojkar, hvilket allt verkade så utvecklande på denna egendomliga lärarinns språkkunskap, att hon en vacker dag, då det där gamla åter ville fram, tog sig före att öfversätta ett större arbete.

Hon visste lika litet, som den stora mängden vet, om sättet att gå tillväga för att få fot inom detta arbetsfält; men hon tyckte, att det låg närmast till hands att vända sig till någon af tidningsredaktörerna i samma stad. Hon kände ingen af dem personligen, men genom att gifva akt på de skilda smakriktningar, hvilka af de olika tidningarnas följetonger representerades, gjorde hon lätt sitt val i öfversättmelse med anda och stil i sin öfversättning. Och så begaf hon sig utan vidare till redaktören.

Jag tror, att både första, andra och tredje försöket misslyckades och hon fick sina arbeten tillbaka. Hon genomläste dem, såg »kråkor» tecknade här och där i marginalen, och hon välsignade den främmande hand, som därmed gjort henne uppmärksam på bristerna.

Och så försökte hon ånyo, tills hon lyckades. Begåfvad med ett ganska stort språksinne, arbetade hon sedan både fort och väl, men då jag en gång sporde henne, om hon *kände sig nöjd* med denna verksamhet, blef svaret: »Nej, men det betalar sig något bättre än sömnad.» Hon gjorde *allt* sitt arbete pliktroget, men synbarligen *utan glädje*.

Men under allt detta famlande blef hennes själ dock frigjord från fördomarnes band, och när hon så ändtligen blef förd därhän, att hon lade lif, framtid, alla sina anlag och gåfvor i dens hand, som skapat och danat henne, då kunde hon också med jublande fröjd gripa med båda händer om den gärning, hvartill hon blifvit ämnad från början.

Hade denna kvinna ännu befunnit sig i sitt famlande tillstånd, så är jag viss om, att hon, med ögat öppet för modets kraf, skulle ha insamlat af höstens färgprunkande bladkvistar och fällda blad. Hon skulle ha strukit några af dem torra med ett hett strykjärn, hon skulle ha kallpressat andra; hon skulle ha blekt och färgat gräs, säf, mossa och de hundratals andra svenska växter, som lämpa sig för vinterbuketter och dekorationer. Hon skulle i blomsterhandlarnes fönster ha sett blomsterhorn och korgar af björknäfver, bronserade saker, förfärdigade af pinnar, blomsterställningar i naturfärg af grenar med mera dylikt, allt, *allt införskrifvet från utlandet*, och hon skulle ej gifvit sig tillfreds, förrän hon från närmaste skog eller vedbacke skaffat sig råämnen till dylika arbeten.

Ty lika säkert, som det var orätt af henne att af yttre förhållanden och trånga sinnen låta förmå sig att ända upp i sin medelålder nedkämpa sina gifna anlag, så att hon *därför* måste genomgå mycket, lida mängen sorg, lika visst är, att hennes sätt att taga upp det närmast liggande arbetet och utföra detta så samvetsgrannt och så väl, som hon

förmådde, ledde henne till en djupare andlig utveckling, hvilken i sin ordning slutligen bar henne fram till hennes rätta plats i lifvet.

Till dessa många, många *utåt* spörjande människobarn vill jag här rikta den uppmaning, som jag under många år ställt till de flickor, hvilka jag i vårt hem haft glädjen att undervisa: Söken reda på edra gåfvor och anlag, bären dem fram för eder skapare, och låten honom helga dem och eder, samt följen så eder kallelse, antingen världen kallar edert yrke simpelt eller fint, och i skolen finna, att själen får sabbatshvila och sabbatsfröjd äfven under den mest ansträngande verksamhet, vare sig att det är själs- eller kroppsarbete!

Men hur mången bland oss står ej på lifvets middagshöjd med så tillplattade, så andligt försörda själs gåfvor och anlag, att det är svårt, äfven för människan själf, att finna Guds tanke och afsikt med henne.

Dessa vill jag råda att — om de söka någon verksamhet — taga upp det närmast liggande arbetet, utan att först spörja utåt i alla väderstreck efter likt och olik och utan hänsyn till, om flärd, fåfänga och blindt högmot ropa, att det ej passar sig för deras samhällsställning. Var så trogen i det du har för händer; *men blika jämt inåt i dig själf*, och du står kanske ändå en dag ansikte mot ansikte med den gudstanke, som du begrafvit under lumpor och bråte, och, liksom min gamla vän, skall du jublande utropa: Jag har funnit min gärning; världen må kalla den simpel eller fin; min Gud och mitt samvete säga mig, att jag nu är på min rätta plats!

Kvartalsprenumeranter uppmanas att ofördröjligen förnya prenumerationen, enär upplagans storlek i god tid måste bestämmas och senkommande löparisken att bli utan ett eller annat af kvartalets första nummer.

En vinterpoet.

För Idun

af Tor Hedberg.

Det lilla förmaket såg varmt och gästvänligt ut med sina gammaldags rymliga möbler, sina hemväfda gångmattor öfver den nya brysselmatans brokiga mönster, med det lustigt flammande skenet från brasan i den gulgröna spiseln och med lampans stillsamma, förtrogna sken borta i vrån vid fönstret. På väggarna hängde några gamla porträtt, framåtlutade liksom för att bättre kunna hålla öga på hvad som försiggick i rummet; ihärdigt störrande ned från dunklet, som lägrat sig uppåt väggarna, stora, runda ögon med tunga ögonlock, gustavianska näsor och mungiporna uppdragna till ett gammaldags, konstladt leende.

Deras ätting, som gick af och an på golfvet med oregelbundna steg, ökande och saktande farten allt efter som känslorna inom honom stego och sjönko . . . men dock af gammal vana hållande sig på gångmattornas tillåtna vägar, log också han; men det var hvarken gammaldags eller konstladt, hans leende, — det var stort och saligt, — höll sig

icke endast till den breda munnen med de starka hvita tänderna, utan lekte och lyste i hela ansiktet, — bröt stundom ut i ett halfkväfdt, förnöjdt skratt, som skakade skuldrorna, och drog sig så tillbaka för att ligga och lysa som muntra kol i ögonen; det var en hel glädjebrasa, som brann inom honom och kastade lika många flammor öfver ansiktet som brasan därborta i den gulgröna spiseln. Händerna höll han på ryggen och knäppte då och då med fingrarna.

En person, som halfåg i soffan, rökande en cigarr, följde honom med ögonen, och log äfven han, men en smula ironiskt och öfverlägset. Endast då den andre fick ett af sina skrattanfall, smittades han så pass, att ironin försvann ur hans leende. Han var några och trettio år, tämligen fet, men med ett ansikte, hvars blekhet och något slappa drag tydde på öfveransträngning. Det fordrades icke någon synnerligt utvecklad iakttagelseförmåga för att igenkänna läkaren hos honom.

Plötsligt hördes en kort, skarp knackning på dörren ut till salen, den öppnades utan afvaktan på något: »kom in», och ett långt, magert fruntimmer på femtio år inträdde, bärande en bricka med glas och buteljer, som hon ställde på bordet borta vid fönstret. — Inom glas och ram skulle hon gjort heder åt den ärevördiga samlingen på väggarna; det behöfdes icke mer än att mungiporna, som nu hade en dragning nedåt, vinklades uppåt en smula; annars var allt, som det skulle vara: samma ögon med sin stilla, runda blick under de tunga ögonlocken, samma gustavianska näsa, samma låga panna med det gräsprängda håret nedkammadt öfver tinningen, så att den bildade en likbent triangel. Men ännu så länge hade det sig icke så lätt att sätta faster Kristiana inom glas och ram; med långa, tyta, ograciösa steg ströfvade hon från morgon till kväll genom huset, och skramlet af nycklar gick före henne och bebådade hennes ankomst; då gällde det att passa upp och styra rätt kurs, så vida man inte ville bli öfverseglad, ty faster Kristiana hade sitt eget, gammaldags sjökort, hon; men småbåtarna höllo sig gärna i hennes farvatten, ty det hände icke så sällan, att det där skramlet af nycklar bebådade skaffning, och höll man sig då framme, kunde man lätt få sig en näfve russin eller ett par sviskon eller några andra godsaker. Det var tradition inom huset, det, och faster Kristiana höll på traditionen; äfven utom glas och ram gjorde hon heder åt de gamla på väggarna.

»Nå, faster Kristiana . . . hur är det?»

Glädjebrasan slocknade för ett ögonblick, och blicken blef spörjande, orolig.

»Jo, nu sofver hon.»

»Sofver hon? Det är väl bra det?»

»Om det är bra, ja, du kan ju fråga doktorn, efter som jag inte begriper någonting,» kom det med ett halfhögt mullrande.

Doktorn reste sig upp och svarade på den spörjande blicken med ett:

»Ja, visst är det bra.»

»Nå, men »han» då?»

»Jo, han sofver också.»

Det började åter på att dra i mungiporna, och så stod brasan på nytt i full låga.

»Skulle kanske doktorn vilja ge sina föreskrifter för natten,» sade faster Kristiana med ett något sötsurt leende, »så att jag inte går och gör några dumheter.»

»Åh, det är nog ingen fara,» sade doktorn med ett försonande leende.

»Jo, se jag vet nu inte annat, jag, än de

som gick an den tiden Oskar kom till världen, och det passar väl inte för son hans, kan jag tro.»

Doktorn strök sig öfver munnen för att dölja ett småleende och började därefter ge sina föreskrifter med låg, yrkesmässigt lätt stämma.

Faster Kristiana lyssnade och såg ut, som om hon mottoge receptet till någon giftblandning. Då doktorn hade slutat, räknade hon på fingrarna: först var det det, — och så det, — och så det, — jaha! — och så tvädde hon sina händer och lät förstå, att det oskyldiga barnets blod skulle komma öfver hans hufvud.

Så vände hon sig om och fick se, att de voro ensamma i rummet, dörren till salen stod halföppen.

»Se så, nu ska man få se, att han ämnar gå och väcka dem! Ja, jag säger då...»

Med ett par steg var hon ute ur rummet och stängde ljudlöst dörren efter sig. Det hörde till hennes principer att alltid stänga alla dörrar och aldrig öppna någon, utan att först hafva knackat på. Förtalet påstod, att denna vana var så inrotad hos henne, att hon till och med knackade på skafferidörrarna, innan hon öppnade dem.

Då doktorn blifvit ensam, drog han korken ur den ena buteljen och luktade på innehållet med en misstrogen min, som dock förbyttes till en behagligt öfverraskad, slog i en konjak åt sig och tömde den i ett drag. Så såg han på klockan, satte sig i en gungstol, som stod bredvid bordet, och gäspade högljudt.

Det var då egentligen en onödig resa, som han hade gjort. Då han på morgonen fick ett telegram från sin gamle vän Oskar Röding, ett telegram, affattadt som ett nödrop, hade han först ämnat skicka ett lugnande svar och afvakta en smula, ty han hade en gammal erfarenhet af sin väns temperament och en tämligen stadgad af unga äkta mäns sinnesförfattning vid den första barnsängen, men så påminde han sig ett gammalt löfte, att komma så fort han blef tillkallad, och reste; fyra timmars järnvägsresa, två timmar i släde, det var då rent af löjligt, tänkte han, så snart han gifvit sig af, ty var det någon fara å färde, så kom han ju ändå för sent. Men det där hörde nu till Rödings uppfattning af vänskapen, och så fick han väl betrakta det som en liten rekreationsresa, en något kall sådan, det kunde nu inte nekas... Ändtligen kom han då fram, och allt var, som han hade förmodat, det vill säga, så bra som möjligt. Två timmar efter hans ankomst var hans vän far till ett välskapadt gossebarn och öfverhopade honom med tacksägelser, liksom om han haft någon förtjänst däri. Han hade då tänkt resa redan på kvällen, men på Rödings enträgna begäran lät han slutligen förmå sig att stanna öfver natten. Han ångrade det nästan nu, egentligen för faster Kristianas skull, hvilken synbarligen uppfattade hans närvaro som en personlig förolämpning mot henne.

Faster Kristiana ja! Han hade stått i ett synnerligen godt förhållande till henne förr i tiden, då han och Oskar voro skolkamrater och han under sommarferierna kom och helsade på denne ute på landet. Då hade hon varit deras välvilliga hjälpare och förtrogna i alla de lekar och upptåg, som Oskars hjärna var lika fruktbar i att hitta på, som den var trög och motvillig i läsningen.

(Forts.)

Ett möte af Föreningen för hygienisk och konstnärlig kläde-dräkt i London.

(Bref till Idun.)

London i mars 1891.

Det är ett godt tidens tecken, att man numera öfverallt börjar mer och mer vakna till medvetande af den stora vikt frågan om kläde-dräkten eger. Det är isynnerhet den kvinnliga, som är i behof af reform. Huruvida den manliga alltid motsvarar hygienens fordringar är väl en omtvistad fråga — att den ej, i synnerhet i sina »festföreteelser», tillfredsställer skönhetsens ideal, torde väl de flesta vara ense om. Men den saken kunna vi kvinnor lemna åsido — åtminstone tills herrarna fråga oss till råds.

I alla kulturländer arbetas för antagandet af hygienisk kvinnodräkt genom föreningar och deras skrifter och modeller, föreläsningar m. m. England torde i detta, som i så många andra afseenden, stå främst i närvarande stuud. En stor förening, »National Health Society», har gjort och gör mycket för helsoläran i allmänhet, utgifver en stor mängd skrifter i ämnet, håller föreläsningar öfver hela landet om helsosam föda och dess rätta användning, hygienisk kläde-dräkt, vård af barn och sjuka, sanitära bostäder o. s. v. Föreläsare och författare äro både manliga och kvinnliga. Hvad angår kläde-dräkten hålla de sig uteslutande till underkläderna — ej utdömande snörlifvet, när det begagnas med moderation — samt anse den moderna öfverdräkten ganska hygienisk.

»Rational Dress Society» ledes egentligen af damer och har skrifvit »Divided Skirt» som hufvudpunkt på sitt program jämte en hygienisk underklädsel i allo.

Jägers yllekläder få en allt större spridning och finnas nu nästan öfverallt, där underkläder säljas, åtminstone i engelska upplager, samt rekommenderas ifrigt af läkare.

Sistlidne vår bildades här dessutom en förening med ändamål att verka för hygienisk och på samma gång konstnärlig kläde-dräkt.

Det är den nya tidens kvinnliga läkare som bäst kunna bedöma kvinnodräkten ur helsans synpunkt, ty med all aktning för hvad herrar läkare gjort i den vägen, ha de dock ej på sig själfva kunnat pröfva de olika kläde-plaggens fel och förtjänster; och därför blir det helt naturligt ej möjligt för dem att döma i denna fråga med samma säkerhet som de kvinnliga läkarna.

Hvad den konstnärliga sidan angår, är i min tanke denna förening i sin fulla rätt, i det den betonar dess stora vikt; ty vill man allmän spridning för en dräkt, som motsvarar helsolärans alla fordringar, måste man samtidigt framhålla och framvisa hur, detta kan ske, utan att det yttre i något förlorlar därpå. Med uppgifvande af snörlif och alla fiskben kan ej ett slätt åtsittande lif efter nutidens mode begagnas utan ett oskönt resultat, ej ens på den mest fulländade figur. Däremot kunna många slag af lif med skärp, bluslif och draperade lif med fördel användas. En af »Healthy and Artistic Dress Union's» uppgifter är därför att genom sina »Associates» visa, att det går för sig. Föreningen lägger dessutom stor vikt på, att alla kläda sig, så som bäst passar dem, och med så mycken omvexling som

möjligt sinsemellan, anslutande sig till existerande mode.

Men det var om ett särdeles intressant samkväm, hållet för några dagar sedan, jag egentligen ville tala, och där denna förenings syfte utvecklades af tvänne af Englands förnämsta talarinnor.

Det var den för Iduns läsarinna och för alla svenskor välkända fru Bergman-Österberg, som gästvänligt öppnat sitt vackra hem jämte den stora gymnastiksalen i »Physical Training College» att mottaga ett par hundratal gäster till en »Conversazione för att diskutera hygienisk och artistisk kläde-dräkt».

Efter intagna förfriskningar samlades man i den med färgrika draperier, mattor, växter och blommor dekorerade gymnastiksalen. M:rs Bryant — Doctor of Science — presiderade och utvecklade i längre föredrag föreningens syftemål, att verka genom möten, skrifter, modeller m. m. för en fullt hygienisk och på samma gång konstnärligt vacker kläde-dräkt. »Vissa klädningar kunna vara vackra,» sade hon, »men endast lämpliga för att sitta och taga sig bra ut i; men först då dräkten på intet vis hindrar alla fria rörelser, kan den anses som fullt konstnärligt vacker, och är då också mest hygienisk.» Hennes tal var fullt af praktiska antydningar jämte skämtsamma anspelningar.

M:rs Ormiston-Chant, den bekanta »lady preacher» (kvinliga predikanten), en särdeles behaglig och älskvärd kvinna, höll ett synnerligen spirituellt och värtaligt föredrag, först framhållande sin egen klädning med långt släp — »för alla herrar att trampa på, för alla vaktmästare med sina brickor att snafva på» — som ett varnande exempel och en kvarleva »från forna tiders barbari». Hon påyrkade bruket af lifliga färger, ty det fanns tillräckligt mycket ledsamt i världen, utan att kvinnan skulle öka den tunga stämningen genom dystra eller grådaskiga färger! I hennes familj hade ingen, ej ens vid de närmastes dödsfall, burit svart för att undvika den sorgliga stämning, som barn isynnerhet erfara därvid. Vidare framhöll hon vikten af praktisk och helsosam kläde-dräkt och trodde, att om kvinnorna bure kläder, som tillåta alla organers fria rörelser, skulle de längre bibehålla sin ungdom och blifva på allt vis friskare och sundare, så till kropp som själ. Dansen, som hon ansåg hafva spelat en alldeles nödvändig roll, skulle för framtidens kvinna med ett rörligare lif ej vara så behöflig som förr. Hon hoppades, att framtiden skulle få se det sista snörlifvet brännas på bål, men därjämte äfven — den sista stärkskjortan.

En konstnär, m:r Holliday, uppträdde därefter och utvecklade sina åsikter om en vacker och praktisk kvinnodräkt, hvilka åsikter han framlagt i ritningen till damernas mode år 2,000 för en teaterpjäs — förlagd till denna tidpunkt — som snart skall uppföras här i London. En ung dam, som bar denna dräkt, anmodades nu komma fram och förevisa den. Den kunde begagnas både som längre och kortare, i det öfverkjolen kunde draperas mycket graciöst i tvänne nedom höfterna gående band, som voro baktill fästade vid skärpet. Ärmarne kunde äfven på ett ganska sinnrikt sätt förkortas.

Några andra damer tillhörande föreningen, som — klädda utan snörlif — buro olika dräkter af ganska behagligt utseende, anmodades nu äfven att stiga fram och låta sig beskådas.

M:rs Charles Hancock — en af den fashionabla världens damer, som nyligen vunnit världsrökt genom sin modell till »dräkt för dåligt väglag» — hade lofvat komma, men, hindrad genom ett dödsfall inom familjen, sände hon dock dit sin kostym.

Denna består af en kjol — 5 tum från marken — af brun tweed med tvänne djupa veck framtill och tvänne motveck å bakväden; kjolen fastsydd vid ett lif af tunnt Järgerylle, vidare ett åtsittande lif af något mörkare tibet och en kort souavejacka af tweed; ett par vida knäbyxor och höga damasker af samma material. Inga underkjolar höra till kostymen, och baktill är kjolen skodd med gummityg, som kan tvättas af. En ytterjacka och hatt, alla af tweed, fullborda ytterdräkten. Den föreföll särdeles praktisk, var utmärkt väl sydd och lär taga sig mycket bra ut. Den har högelingen prisats af hygieniska auktoriteter och redan kopierats för damer af alla klasser. Synnerligt lämplig synes den ock för Londons smutsiga gator, där den långa promenaddräkten nu i bruk är afskyvärd att skåda. Som resdräkt är den äfven förträfflig, ty det lider intet tvifvel, att en sådan kostym måste vara vida bättre att röra sig i än den vanliga med en samling underkjolar.

Alla gäster voro ense, att de tillbrakt en synnerligen angenäm och lärorik afton, och voro mycket tacksamma mot fru Bergman-Österberg, som förskaffat dem detta tillfälle till goda lärdomar och fruktbärande impulser.

Anna Fleetwood-Derby.

Bidrag i alla ämnen mottagas med tacksamhet.

Publicist-karnevalen

den 11 april.

Sveriges publicister ha sedan ett tiotal år tillbaka en understödsförening, afsedd att gifva dels pensioner åt åldriga publicister och deras enkor, dels tillfälliga understöd vid sjukdom eller irakadt betryck.

Men understödsföreningens kassa är icke rik och behöfver nya tillflöden för att kunna fylla sin uppgift att vara till hjälp åt dem, som i presens, det vill säga allmänhetens, tjänst, offra sina bästa krafter.

Genom sin år för år allt mer populär vordna tidning »Julkvällen» bereder Publicistklubben en årlig inkomst åt understöds-kassan, men nu har fråga väckts om att på ett ekonomiskt kraftigare sätt hjälpa understödsföreningen. Och så har Publicistklubben beslutat att gifva en Karneval till förmån för understödsföreningen.

Klubben följer härvidlag exempel från andra länders journalistföreningar. I Paris gifva journalisterna »blomsterfester», i Berlin ger man baler, i Prag karnevaler, och just i dagarna ha Köbenhavns journalister till förmån för sin understöds-kassa gifvit en teaterföreställning, till hvilken biljetterna med oerhörd hastighet slutsåldes, ofta till dubbla, ja tredubbla pris, och som bevestades af hela den kungliga familjen och hela Köbenhavns aristokrati, såväl börs- som börs-, oberäknadt naturligtvis de konstnärliga och artistiska kretsarne.

Nu är det Stockholms publicister, som inbjuda till sin fest, sin karneval.

* * *

Karnevalen skall ega rum den 11 april i Nya cirkus vid Karlavägen, en lokal som håller på att svinga sig upp till en gifven plats för mera »mondaine» tillställningar.

Lokalen är också ypperlig genom sin rymlighet och elegans samt den mängd tillfällen där gifves för åtskilliga anordningar i och för publikens bekvämlighet.

Och som danssal är cirkus helt enkelt magnifik. Golf skall läggas öfver hela arenan samt ett par af parkettens första stolar, hvarigenom man vinner ett utrymme för dansen nästan dubbelt så stort som det t. ex. Berns' stora salong erbjuder.

Ypperliga arrangement beträffande lokaler för såväl supeservering som buffetter, toalettrum m. m. komma att vidtagas. Restaurant af första klass.

I dekorativt hänseende hoppas man, att »Publicistkarnevalen» skall öfverglänsa alla här hittills gifna karnevaler. Själva lokalen lemnar förträffliga tillfällen till en stilfull och originell dekore-ring, och då i spetsen för dem, som ha sig anförtrödt de dekorativa anordningarna, står Carl Larson, vår genialiske artist, kan man vara säker om ett vackert resultat.

Men en karneval utan karnevalsuptåg är ingen riktig karneval! Klubbens festkomité är också redan sysselsatt med anordningar för åtskilliga »divertissement» af roande och originel art, om hvilka det dock ännu är för tidigt att tala.

Allt lofvar sålunda, att festen skall blifva lysande och glad. Intresset för densamma har redan visat sig mycket lifligt i de allra högsta kretsar, och man har anledning antaga att såväl corps diplomatique med sina damer som vår egen aristokrati skola bidra att sprida glans öfver festen.

Biljettförsäljningen till Publicistkarnevalen börjar om några dagar, hvarom närmare skall meddelas, och komma därvid åtgärder att vidtagas, egnade att lemna de bästa garantier, för att Publicisternas karneval skall blifva en fest af verkligt god ton.

Smånotiser från kvinnovärlden.

Elise Hwasser, den frejdade konstnärinnan, fyllde i måndags 60 år. Till de många personliga lyckönskningar, hvilka denna dag genom telegrafan och posten ingingo till den snillrika »Fru vid hafvet» i hennes själfvalda, från världens äflan och kif afskilda, lugna bostad i Fiskebäckskil, slöt sig värdigt en mera officiell hedersbevisning, vittnande om att hennes lifs gärning ännu bevaras i friskt minne, icke blott hos tusentals åskådare, utan äfven inom den kamratkrets, där den börjats och fullbordats.

K. Dramatiska teaterns association hade nämligen till den forna, frejdade kamraten afsändt en adress af följande vackra lydelse:

Till

ELISE HWASSER
den 16 mars 1891.

Den Kongliga Dramatiska Teaterns Association, för hvilken lifligt och oförgätligt står minnet af Eder ärofulla andel i den Svenska Dramatiska Konstens utveckling och höjande, anhåller att på den scens vägnar, som alltid med stolthet skall räkna Eder bland sina främsta prydnader, få till Eder Sextiondeförsta Födelsedag framföra sin djupa vördnad och sina uppriktigaste lyckönskningar.

Adressen, som bär samtliga medlemmarnes af associationen nannunderskrifter, är pryddigt textad i färger af hr John Olsson och därjämte försedd med en allegorisk vignett: en lagerkrans med blågula band, en lyra, den tragiska och komiska masken m. m., och det hela inneslutes i en praktfull portfölj från F. Beck & Sons atelier af rödt marokäng med gyllene lagerkvistar och mottagarinnans monogram i kulört lädermosaik. Portföljen är invändigt fodrad med ljusblå atlas.

Teater och musik.

Kungl. operan har återupptagit Delibes' vackra opera »Lakmé», hvilken förra säsongen gjorde så stor lycka. Titelpartiet har nu, sedan fröken Petrini för studier rest till utlandet, öfverlemnats åt fröken Parsberg. Reprisen gafs första gången i onsdags och uppföres åter i afton å abonnementsföreställningen. Rollbesättningen är för öfrigt följande: Gerald hr Ödmann, Nilakantha hr Lundqvist, Frederic hr Johanson, Ellen fröken Karlsruhn, Rose fru Heintz, missress Bentzon fru Strandberg och Mallika fröken Wolf. Vi hinna ej nämna något närmare om denna intressanta repris förr än i nästa nummer.

K. Dramatiska teatern gaf i fredags åter den från ett föregående spelår bekanta »Kärlekens komedi» af Ibsen. I Svanhilds roll debuterade en ung norska fröken Mejländer — med god framgång såges det; själva hafva vi tyvärr varit förhindrade bevista någon af de tvänne representationer, vid hvilka re-prisen uppförts.

I dag fredag uppföres för första gången det nya programmet »Kärlekens triumf», dramatisk legend på vers i 2 akter af Giuseppe Giacosa, be-myndlad öfversättning från italienskan af Helmer Key, samt »Familjelycka», komedi i 3 akter af Anne Charlotte Leffler, hertiginna di Cajanello. Ett allt-igenom intressant program, som äfven gifves i morgon.

Svenska teatern gaf i onsdags för första gången »Kumlander», folklustspel med sång i 5 akter, efter en främmande idé af Harald Molander. För dagen hinna vi endast nämna, huru de förnämsta rollerna äro fördelade: Kumlander, skofabrikör, hr Holmquist; Filip och Klara, hans barn, hr Engelbrecht och fru Sternvall; Stagnell, ämbetsman, hr Sternvall; Emma hans dotter, fröken Seelig; Mayer musiker, hr Textorius; Stark, verkställig, hr Lundberg; Larson, gesäll, hr Olsson; Lotta, pigga, fru Lundberg. Bland dekorationerna må framhållas: en utsikt vid Siklasundet samt Berzelii park med Berns' etablissement.

Vasateatern gifver fortfarande med framgång »Öregrund—Östhammar», där särskildt hr Strömbergs »flax»-kupletter med nya inlägg för dagen väcka stormande bifall.

De båda celebra pianisterna, fruarna Teresa Carrenno och Margaretha Stern, hafva ytterligare, sedan vi senast omnämnde dem, gifvit hvar sitt par ända till trängsel af en entusiastisk publik besökta konserter och därvid ytterligare haft tillfälle dokumentera sig som ett par af de gedignaste och mest framstående, ja i visst fall öfverträffade konstnärer, som någonsin besökt vår svenska hufvudstad. Att publiken kunnat räcka till för bådas alla konserter visar, att de två oförgätliga artisterna ej utöfvat någon för hvarandra skadlig konkurrens, utan snarare kompletterat hvarandra. Vi helsa dem hjärtligt välkomna åter än en gång!

Andra sångsoarén, anordnad af grefvinnan Math. Taube, f. Grabow, prof. Hallström och hr Lejdström gafs i måndags för väl besatt salong i Musikaliska akademien. Utförandet var på alla händer förträffligt och väckte stormande bifall. Särskildt fängslades åhörarne af grefvinnan Taubes fortfarande lika sköna som formfulländade sång.

Brahms' Requiem, som för två veckor sedan utfördes af Filharmoniska Sällskapet och då emottogs af såväl kritik som allmänhet med odeladt bifall, kommer, på grund af från flere håll uttalade önsknin-gar, att gifvas ännu en gång af samma sällskap på en extra konsert tisdagen den 24 mars. På det att en större allmänhet må blifva satt i tillfälle att åhöra det storslagna, andliga verket, gifves konserten denna gång i Östermalms kyrka till nedsatt inträdes-afgift af kr. 1: 50.

Haydns oratorium »Skapelsen» uppföres som vanligt långfredagen i Östermalms kyrka till förmån för frimurarebarnhuset med biträde af artister från k. operan under hr Hennebergs ledning.

Filharmoniska symfoniorkesterns tvänne sista abonnementskonserter för säsongen äro bestämda att ega rum den 7 och 21 april.

Matiné gifves onsdag påsk i Berns' konsert-salong af fruarna Anna Lundberg och Selma Grün-der med biträde af fru Hwasser-Engelbrecht, Maur. Gründer, B. Halldén m. fl. Programmet upptager som slutnummer en alldes ny »Bianca-imitation», utförd i olika kostymer af fru Anna Lundberg. Att den matiné kommer att draga fullt hus, taga vi för gifvet.

»Philochoros»-föreställningarna, af oss omnämnda i förra numret, ega rum å Svenska teatern i afton (fredag) och i morgon middag (Maria bebödsedag) efter ett synnerligen rikhaltigt och omvexlande program, upptagande en mängd gamla såväl folk- som societetsdanser, folkmelodier för sång, fiol och hand-klavér samt dessutom sång af en 4-dubbel kvartett Upsala-studenter ur det välbekanta sångsällskapet O. D. Då föregående tillställningar af detta slag härstädes rönt det allra lifligaste intresse och bifall, är det att antaga, det de nu förestående skola draga fulla hus, så mycket hellre som ändamålet — beredande af medel för fortsatt arbete i syfte att väcka de bortdöende resterna af svenska folkdanser, berättelser och folkmelodier till lif igen — ju är godt.

Fågel Fenix.

Berättelse för Idun

af

Mathilda Lönnberg.

Belönad med hedersamt omnämmande vid
Iduns stora pristäffing.

(Slut fr. föreg. n.r.)

William kommer hem för att genomgå navigationskolan, han kan sedan få högre lön. Ingeborg är mycket begåfvad i musikaliskt hänseende, men naturligtvis ur stånd att kunna utbilda sig här. Morbror har nu lofvat att bekosta hennes musikaliska uppfostran, och han ser i drömmen Ingeborg som en prydnad för scenen. Greta och Arvid kunna förstås gå i skola hvar som helst, och jag har ett halft löfte om en plats i postsparbanken, om jag kommer till Stockholm. Mamma tvekar dock ännu att flytta. Jag skulle ej göra det i hennes ställe. Hon har här pappas graf och Lohmans. De äro som alltid våra bästa, våra enda vänner, och vi komme att sakna dem mycket —

Bertas förlofning glädde Gunnar särdeles. Han omtalade det för Faithful och hennes onkel. Han sade också, att han gärna ville fara hem och besöka de sina samt öfvervara systemens bröllop.

»Ni har således besparingar nu?» sade miss Faithful skämtande.

»Ja, nu har jag,» svarade han.

»Nå, det var förståndigt af er,» anmärkte mr Finestone, och så talade man icke vidare om saken.

Men tiden gick, och Gunnar fann mr Finestone så öfverhopad med göromål, att det vore omöjligt att lemna honom. Den gamle ingenjören, helt förtjust öfver denna uppoffring, sände ett dyrbart smycke till bröllopsgåfva åt sin »unge väns» syster.

Mr Finestone fann nu Gunnar alldeles outhärlig. Vid årets slut gaf han honom, oberäknadt den öfverenskomna lönen, fem procent af nettoinkomsten, men han fäste därvid ett vilkor, som kom Gunnar att rynka pannan och bita sig i läppen. Detta belopp vore visserligen han egendom helt och hållet, men han borde ej skicka däraf till sina släktingar, utan placera det på säkert håll här i Amerika. Gunnar kunde emellertid icke annat än med tacksamhet mottaga denna så vänligt erbjudna gåfva, äfven på de vilkor, som gifvaren uppställde.

Det var vid denna tid, som man ånyo började intressera sig för den ända sedan sextonde århundradet påtänkta frågan om en förbindelse emellan Stilla hafvet och Atlanten genom Nicaraguasjön. Flere undersökningar beslötos, och den gamle Finestone intresserade sig varmt därför. Den möjliga bästa riktningen diskuterades i hans salong, och man tvistade om en kanal genom Managuasjön eller den rakare vägen genom Rio grandes dalgång.

Mr Finestone blef entusiast för detta företag, som syntes honom så ärorikt och fruktbringande för Amerika. Som ung hade han en gång besökt Nicaragua, och hans berättelse väckte hos hans nièce en liflig önskan att få se dessa trakter.

»Hvad, onkel, om vi skulle fara dit?» sade hon. »Ni båda skulle afväga och undersöka de olika riktningarna. Ni skulle göra det bäst och tillförlitligast.»

Hon talade till sin onkel, men hennes blick hvilade på Gunnar. Den uttryckte beundran och kanske ännu en annan känsla. Gunnar såg det. Det var ej första gången han trott sig märka något dylikt, och han kände sig så underligt beklämd, på samma gång som stolt och glad, ty hon var ändå en härlig kvinna, och han visste, det hon ville blifva hans.

Också denna afton råkades de båda i vinterträdgården. Det var oviss, hvem som sade det första ordet eller det andra. De förstodo och ville tillhöra hvarandra. Och Faithful kom in till sin onkel i hans arbetskabinett, hon höll Gunnar vid handen, och icke blyg, som en nordisk flicka skulle varit, utan leende, strålände, triumferande sade hon sin onkel deras hjärtans hemlighet.

»Nu, onkel, nu är han min — min fågel Fenix från nordens land — och allt är redan aftaladt. Vi resa tillsammans till Nicaragua. Hans namn skall nämnas i förbindelse med denna nya led för världshandel. Sedan skola vi återvända till Filadelfia, du och jag, och vi skola vänta honom

där, vänta tills hans undersökningar blifvit afslutade. Så kommer han åter, och vi resa tillsammans till Sverige, resa som man och hustru. Då skall hans syster Julias bröllop firas i midnattssolens land — och sedan återvända vi hit för alltid. Hvad säger du om denna plan, onkel?»

»Att genom den min käraste eller åtminstone näst käraste önskan går i fullbordan,» svarade den gamle ingenjören. »När du inte ville ha Archibald, ger jag dig åt ingen så gärna som åt Gunnar.»

* * *

Och resan anträdde. De skådade tillsammans Nicaraguas tjugande nejder, de färdades upp för San Juan. De båda ingenjörerna mätte flodens djup och beräknade slussarnes höjd — ty detta var ju den en gång för alla gifna riktningen — och så anlände de till Nicaraguasjön. De seglade omkring på den stora sjöns oroliga vatten, de inträngde i dess tillflöden och beundrade denna rika natur. Hos Faithful uppväckte den idel fröjd och beundran, men hos Gunnar födde den ett slags vemodfull beklämning. Han, som aldrig egentligen känt hemsjuka, började nu lida däraf; men han bekämpade den med hela sin viljekraft.

Så närmade sig den tid, då Faithful skulle resa hem med sin onkel. De båda unga trolofvade rodde tillsammans i en liten indiankanot ut på en lugn vik. Hvitstammiga heliconier stodo ända nere i vattnet, emellan mörkbladiga feusarter slingrade sig blommande lianer, och på trädens grenar växte underbara orchideer, som sände sin döfvande vällukt långt utåt sjön. Brokiga fåglar svärmede i träden, de amerikanska skatorna skreko och sladdrade, en svart fiskörn sväfvade med utsträckta vingar öfver vattnet, och de små hvita hägrarne garnerade stranden likt en skumkrans, uppkastad af vågen.

»Sjung för mig! Sjung, min fågel Fenix!» sade Faithful. »Sjung en af ditt hemlands sånger!»

På Gunnars läppar föddes omedelbart, han visste icke huru, den gamla vemodiga sången:

»Vid Michaelidagen, som faller in i år,

Tänker jag bege mig härifrån. —

Och ingen hafver jag, som sörjer mig här,

Ej heller faller jag någon tår.»

Den nordiska sångens vemodfulla toner sväfvade ut öfver vattnet och dogo bort. Gunnar kände, att den uttalat hans innersta tanke. Han skulle ej sörja, när han lemnade detta jordiska paradiset, snarare glädjas.

Morgonen därpå skildes Gunnar från mr Finestone och Faithful. Han lofvade att påskynda sina undersökningar och komma efter så fort som möjligt.

»Och jag,» sade Faithful, »jag skall arbeta på en ny bur åt min fågel Fenix. Men gå nu ej här och skaffa dig feber!» tillade hon ömt.

»Åh, nej,» svarade han leende, »jag aktar mig nog för feber, och chinin har jag med mig.»

* * *

Gunnar fortsatte sina undersökningar. Han ströfvade omkring i denna yppiga natur, som visserligen ingaf honom beundran, men äfven ett slags motvilja. Han tänkte på höstsommarens ljusa solbelysta nätter i hemlandet, när den mörka tropiknatten föll öfver honom — han påminde sig de blommande häggarna och de om hösten rodnande rönnarna, när han såg palmerna och de präktiga mangoträden, och han drömde om linnean i furuskogen, då ångan från bromeliaceernas saftiga frukter och de mångskiltfande orchideerna kom honom att berusas af vällukter. Nordens hvitstammiga björkar täflade ju också med tropikernas hvitstammiga heliconier. Där höjde sig en blå och gul araspapegoja på en gren, det var som en flik af den blågula flaggan. Och när solen brände honom med sina glödande strålar, föddes hos honom en åtrå efter den kalla klara vinterdagen, då jorden är svept i rimfrost och solen väl lyser och glittrar på snön, men har liksom förlorat förmågan att värma.

Han kom uttröttad hem och lade sig. Hans drömmar förde honom till hemmet. Julia stod ute på trappan och skuggade ögonen med handen. Modern satt där vid fönstret och hennes ögon spanade efter sonen, och på de hvita händerna glänste hans ring. Syskonen stormade fram för att möta och välkomna honom jämte Faithful. Men så gick solen upp, tropikernas glödande sol smälte bort hans dröm.

Gunnar steg upp, trött och utmattad, men han gick ut ändå och ströfvade äfven denna dag med sina afvägningsinstrument. Han kände sig ensam och nedtryckt. Alla de fagra doftande blommorna tycktes honom hafva förlorat sin glans i det brännheta solljuset.

Nästa morgon förmådde han ej stiga upp. En oerhörd mattighet förlamade hans lemmar och lade sin kväfvande tyngd öfver hans hjärna. Huru han länglade hem! Hans moders hvita händer skulle läggas på hans panna. Huru skulle de ej svalka honom! Men han måste stanna där han var. Han skulle leda arbeten, gräfva kanaler, bygga slussar — jättearbeten, som skulle bevara hans namn genom århundraden. Och så i en hast var han förbytt till en fågel, som Faithful satte in i ett terrarium. — Han håller inte ut i längden, sade hon, men då får han ersättas med en ny. — Åh, att vara i främmande land, att icke ega en enda vän vid sitt läger, ej ens höra sitt modersmål vid sin dödsbädd! Gunnar förstod väl, att denna hans lägerstad i en torftig indianby vid Rio sapoa skulle blifva hans dödsbädd. Det främmande idiomet brände hans läppar — han ville förfriska dem med svenska ord, och så bröt ännu en gång fram ur hans bröst sången om Michaelidagen, svagt, nästan ohörbart. Det var hans sista. Han låg ännu en dag, men talade icke mer, och så slocknade hans lif.

* * *

Ett par veckor senare öfverlemnades Gunnars lik åt krematoriets lågor. Mr Finestone hade medels telegram underrättat hans anhöriga i Sverige om dödsfallet, och att han efterlemnade några tusen besparade dollars jämte en lif försäkring på tjuugu tusen. I vida kretsar väckte den unge begåfvade mannens bortgång sorg och bestörtning. Mor och syskon sörjde djupt, men hans död satte dem i välstånd. Julia gifte sig efter ett halfår och fru Emilia flyttade till hufvudstaden med sina barn.

Mr Finestone skaffade sig en annan medhjälpare, men han saknade i alla fall Gunnar, förklarade han. Och Faithful blef efter ett par år Archibalds hustru. Hon är en af de ståtligaste företeelserna på sällskapslifvets horisont i Filadelfia, och hon njuter däraf — ty »man är ju sig själf närmast». Men ibland händer det, att hon stänger sig inne i sitt kabinett, öppnar ett litet skulteradt skåp och tar fram en urna af silfver, konstrikt arbetad. Och då faller hon ofta tårar, ty denna urna innesluter askan af hennes »fågel Fenix».

Iduns Mode- och Mönstertidning

har rönt en så liflig efterfrågan, att den för första kvartalet beställda stora upplagan — 12,000 exemplar — är alldeles utgången. Kvartalsprenumeranter, som önska densamma för vår- och sommarsåsongen, torde med allra första skynda sig att prenumerera, på samma gång de prenumerera på Idun, emedan de i annat fall riskera att gå miste om ett eller annat nummer. Priset för Idun med Modetidning jämte kolorerade plancher är pr kvartal kr. 2:25, till årets slut 6 kr.; för Idun med Modetidning utan kolorerade plancher kr. 1:85 pr kvartal, kr. 4:90 till årets slut.

Innehållsförteckning:

Jenny Lind-Goldschmidt. (Med två porträtt.) — En fråga bland de många; af Ave — En vinterpoet; för Idun af Tor Hedberg. — Ett möte af Föreningen för hygienisk och konstnärlig klädedräkt i London. — Bref till Idun från Anna Fleetwood-Derby. — Publicistkarnevalen den 11 april. — Smånotiser från kvinnovärlden. — Teater och musik. — Fågel Fenix; ber. för Idun af Mathilda Lönnberg. Bel. med heders. omn. vid Iduns stora pristäffing. (Slut.)

De smycken, som fortfarande för den s. k. lilla toaletten äro förhärskande, äro alltjämt de små emailerade blommor och fjärilar, som under vintern 1890 väckte så stort uppseende i Paris. De modernaste äro Viol-, Blåklint- o. Penséebroscherna samt de små hvit- och blåmaljerade fjärilarne. Prisen ställa sig olika fr. 6 till 15 kr. Sändas efter rekvisition till landsorten i rek. bref. från

Juvelerar HALLBERG, Regeringsgatan 9